

„ Ke všem lidem mějte úctu, bratrstvo milujte,
Boha se bojte, krále ctěte.“

1 Petr 2, 17.

JINDŘICH OLEŠ
ilustrační kresba

Únor 2026

CASD Valašské Meziříčí

www.valasskemezirici.casd.cz

Úkoly –

- 7.2. – Důvěra pouze v Krista
- 14.2. – Občanství v nebesích
- 21.2. – Kristus nade vším
- 28.2. – Smíření a naděje

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Kázání
7.2.	Pavel Pimek	Pavel Zvolánek
14.2.	Ivana Chárová	Zdeněk Kogut
21.2.	Bohumil Mroček	Jiří Kloda
28.2.	Jindřiška Mročková	Jaromír Juřínek

Blahopřání k narozeninám

- 10.2. - Erika Dančáková
- 18.2. – Jaromír Janča
- 18.2. – Svitlana Yudina
- 23.2. – Dalibor Pimek
- 27.2. – Nikola Škrlová

ADRA Klub zdraví informuje

5.února 2026 v 17.30 hodin malý sál Knihovny – Ing.Daniel Žingor – **Může se holocaust opakovat?** – beseda v rámci festivalu **Chaverut**

19.února 2026 v 17.30 hodin malý sál Knihovny – manželé Fůrstovi – **Mýty v manželství** – beseda v rámci Národního týdne manželství

Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD

Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• dar pro sbor	11063
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

Dar pro sbor 50,- Kč

Dar pro misii 50,- Kč

ID datové schránky : **emcve2i**

Sbor Církve adventistů sedmého dne Valašské Meziříčí

„Veliký je náš Pán, veliká je jeho moc a bez konce jeho moudrost. Chvalte jej nebesa, chval jej slunce, měsíc i hvězdy řečí, která je vám dána, abyste Stvořitele chválili.“

Johanes Kepler

AKCE V ÚNORU

- 3.2. – alianční bohoslužba v Římskokatolickém kostele, káže Hynek Dona
- 5.2. – Chaverut – knihovna 17.30hod - ing.D.Žingor – „Může se holocaust opakovat?“
- 7.2. – WeSend
- 8.2. – Chaverut – modlitebna AC – David Maxa „Role Boha v příběhu Ábela a Kaina“
- 14.2. – společná bohoslužba se sborem Nový Jičín ve ValMezu + agapé
- 15.2. – Chaverut - modlitebna CASD – Radek Hejret „Opustil Hospodin svůj lid 7.10.2023?“

Shrnutí sobotních úkolů za měsíc leden

Úvod

Plánem spasení je sjednotit nebe se zemí. Ježíš poslal Pavla, aby přivedl pohany ke spáse a posílá i nás. Chce, abychom se při plnění úkolu spoléhali na něho, ne na sebe.

1 Pronásledování, ale ne opuštění

Vězení může být misijním polem, které nakonec přinese radost z vyslyšených modliteb a změněných životů. Pavel obětoval svůj život i svobodu službě Ježíši Kristu. Nebylo ale možné udělat mnohem víc na svobodě? V těžkostech mnozí podléhají malomyslnosti. Pronásledování může pomoci, aby evangelium zasáhlo ty, ke kterým by se jinak nedostalo. „Pokud věrně sloužíte Bohu, setkáte se s předsudky a odporem. Nenechte se však vyprovokovat, i když nespravedlivě trpíte.“

2 Důvody k díkůvzdání a modlitbě

Máme být za co vděční. Z Pavlových dopisů je cítit vroucnost křesťanské vzájemnosti. Pavlovy modlitby zahrnují lásku, poznání, čistotu, upřímnost a

spravedlnost. Je obtížné připustit, že naše těžkosti můžou být k prospěchu evangelia. Kde jiní viděli pouta a mříže, Pavel viděl římské strážce jako adepty Božího království. Nevíme, jak věci dopadnou, a to nás naplňuje úzkostí a neklidem. Bůh ale nikdy nevede své děti jinak, než jak by se samy rozhodly, kdyby mohly vidět konec od počátku.

3 Život a smrt

Přestože Pavel nebyl zločincem, ocitl se ve vězení. Jednání člověka podobné Ježíšovu lidé nemají rádi. Myšlenky jsou účinné duchovní zbraně. Kritika, zrada, neklid, strach, tlak okolí stojí proti lásce, milosrdenství, shovívavosti a sebeovládání. Naší nejmocnější zbraní je Boží slovo. Měli bychom bojovat za to, co je správné. Křesťan žije pro Krista a Ježíšova smrt pro nás znamená zisk nebeského království. Ježíšova poslední modlitba za učedníky se nesla ve znamení jednoty. Nejednota v církvi pramení z pýchy. Rivalita, rozbroje a sváry rozvracejí a oslabují církve.

4 Pokora jako základ jednoty

Nejednota pramení z pýchy, touhy po moci, nespokojenosti s pravidly, která Bůh zavedl. Sbor sužovala rivalita, ničily spory, sobecká touha vyniknout, ješitnost a marná chvála. Pokora je stav mysli, která cítí větší úctu k druhým než k sobě. Vyslechnout a pochopit postoj druhé osoby je prvním krokem ke zdravé komunikaci a důvěře. Přemýšlejte o všem, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, hodné lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost a co sklízí pochvalu. Média a sociální sítě negativně ovládají lidské myšlení. Kristovo smýšlení lze vyjádřit slovem pokora.

5 „Jako hvězdy, které osvěcují svět“

Člověk se může stát světlem pouze ve spojení s Ježíšem. Sociální média nejsou čistým, povznášejícím a inspirujícím duchovním zdrojem. Nepřizpůsobujme se světu. Proměňujme se obnovou mysli, schopni rozpoznat, co je dobré, Bohu milé a dokonalé. Timoteus smýšlel stejně jako Pavel o oddanosti Kristu. Epafroditus byl člověkem hodným úcty. Na každého přijde zkouška. Ti, co se krok za krokem podřizovali světským požadavkům a přizpůsobovali světským zvykům, se podřídí nátlaku, aby se nevystavili posměchu, urážkám, hrozbě vězení a smrti.

Vzpomínky na Jiřinku Škrlovou - pokračování

Dnes už přesně nevím, kdo mě na to upozornil a v které době to asi bylo, ale určitě jsem při stěhování v roce 1990 netušil, že se v místním sboru ve Valašském Meziříčí setkám se svojí vzdálenou příbuznou Jiřinou Škrlovou, rozenou Gomolovou. Moje maminka byla totiž také v mládí Gomolová. Jak jsem se dozvěděl, tak můj děda a děda Jiřinky pocházeli ze severní Moravy z malé obce Dolní Lomná u Jablůnkova a byli to sourozenci.

Jsme tedy příbuzní, ale už tak trochu vzdálenější. Nicméně, linie "Gomolovců" tam byla a stále je. Zato velmi dobře znám její dvě sestry a to Olinu (správně Uršulu) a nejmladší Martu, které již dlouho bydlí v Hronově a okolí, kam také chodily do tamního sboru, a to už v době, když se pořádaly tzv. "Adventní Hronovy." No a to je už opravdu dlouho, neboť v této době jsem byl ještě malých chlapcem. Jedná se tak odhadem o roky 1964 a dále. Je zajímavé, že se v této době mohly konat tak velká shromáždění přímo na hronovském náměstí v městském divadle. Bylo to období tvrdého komunismu.

Ještě měla a stále má nejstarší sestru Esteru, která bydlí někde na Chebsku, ale tu jsem viděl možná jednou nebo dvakrát.

A tak jsme tedy od roku 1990 společně navštěvovali stejný sbor Církve adventistů s.d. na Hřbitovní ulici našeho města. Po nějaké době jsem od sestry Pražanové převzal účetnictví sboru a když se tato činnost začala digitalizovat, tak mě Jiřka musela často pomáhat. V té době totiž také pracovala jako účetní jedné zašovské firmy. Pomoc to pro mě, co by osobu staršího data, byla velmi užitečná a dobrá a hodila by se mi určitě i dnes, neboť já a technika moc kamarádi nejsme.

Později se stala v našem sboru traktátníkem a tak jsme spolu úzce spolupracovali. Jiřinka objednávala a zajišťovala knihy a různou náboženskou literaturu a já jsem co by pokladník sboru platil, platil a platil. :-)

Když můj otec v roce 2001 zemřel, jezdil jsem pravidelně každý měsíc do Trutnova, abych mamce nakoupil tzv. větší nákup a trochu jí vyvezl do okolí nebo na nějaké návštěvy. A tak jsem Jiřce nabízel, že jí vezmu s sebou, v Hronově vysadím a pojedu dál a v neděli jí zase vezmu zpátky domů. Zase tak veliká zajižďka to nebyla, ale moc cestovat nechtěla. To dokládá skutečnost, že této nabídce využila pouze jednou a to ještě v pozdějším čase, když jsem měl mamku u sebe tady ve ValMezu.

To už jsou ale jenom vzpomínky a my se budeme těšit na shledání zase spolu, ale už jinde a jindy.

Petr Chára

Dáma s kloboučkem, takový příměr použil Pavel Kostečka v proslovu při rozloučení s Jiřkou Škrlovou. Tahle hezká zkratka se mi líbila a je trefná, vždyť i já jsem se s ní kdysi radila, když jsem si chtěla koupit klobouček. Byla mou diakonkou v dobách, kdy jsme měli každý svého diakona. A nebylo to pouze jedno volební období, vzájemně jsme si sedly. Vždyť obě pocházíme z dálného západu naší vlasti.

Moje vzpomínka na Jiřku bude vždycky spojená s podkrovím bývalé knihovny na Masaryčce a s Klubem zdraví, kam často docházela. Společně s Jarkou Pražanovou a Františkem Tomancem tvořili sborový kádr těchto akcí. Dokonce jsem nedávno při úklidu narazila na účty za poštovné nadepsané právě na Jiřku. Málem bych zapomněla, že pomáhala i s agendou ADRA klubu zdraví.

Chodila do zaměstnání do docela vysokého věku. Často jsme se na to téma bavily a já si na ní občas vzpomněla, když jsem později pracovala podle nových pravidel téměř do 63 let. Myslím, že se nepletu, ale pracovala u soukromníka v Zašové nejen jako provozní, ale i mzdová účetní, což obnáší neustálý přehled v legislativě i velkou zodpovědnost.

Měla klidnou, přes všechny zdravotní potíže radostnou povahu a Pán Bůh si jí zavolal také klidným, laskavým způsobem i když pro nás všechny nečekaně. Byla jsem ráda, že přes současné zdravotní potíže, se mně podařilo přijít na rozloučení s Jiřkou. Bylo to rozloučení nadějně a naději vyjadřovalo i přání rodiny, abychom přišli oblečení v barvách květin, které měla ráda. Myslím na její děti, zvláště na Jitku, kteří jsou smutní, že maminka už tu není. Ale není to, díky Bohu, napořád. Pán Ježíš řekl, že odchází připravit pro nás místo a slíbil, že se zase vrátí a vezme nás k sobě. Jan 14, 1-3.

Květa Tyšerová

Novoroční bohoslužba Valašských sborů

První sobota v novém roce je pro nás vždy velkým svátkem. Již řadu let ji prožíváme společně s bratry a sestrami z ostatních Valašských sborů, tedy ze

Vsetína a Kateřinic. Tu letošní jsme prožili v našem valmezském sborečku a bylo krásné vidět jeho řady zcela zaplněné. Mladí, starší i ti věkovitější, všichni jsme se rádi viděli. Povídání nebralo konce.

Začali jsme studovat nový úkol s názvem „*Spojení nebe a země – Kristus v listech Filipským a Koloským*“. Oba dopisy jsou si v mnohém podobné. Především zjevují Krista, jediného,

kdo je schopen spojit nebe se zemí. Studovat budeme část života apoštola Pavla, který udělal vše co mohl, aby přiblížil církev k nebi a zároveň prohloubil vztahy uvnitř církve. Tím nám ukazuje, jak se i dnes může Boží církev sjednotit s nebem.

Dnešní sobota byla slavnostní také svým hudebním programem. Kázání bratra kazatele Hynka Dony, ve kterém se zamýšlel nad významem Ježíšova narození a Jeho působení na zemi (přepis kázání najdete na našem webu) bylo prokládáno zpěvy a chválami účinkujících ze všech přítomných sborů. Děti, mládež, dospělí –

všichni chválili našeho Pána a Spasitele. Děkovali jsme za rok uplynulý, ve kterém nám bylo bohatě žehnáno, a prosili o totéž v roce novém.

Krásnou tradicí se stalo společné agapé, na němž se podílí sestry ze všech sborů. A tak zatím co děti si hrají po dobrém obědě zahradě, dospělí se sdílí u prostřeného stolu a po pokrmu duchovním posilují i tělo.

Díky Pánu za požehnané společné chvíle.

Iva Chárová

Novoroční posezení našeho sboru 10.ledna 2026

Zatím co první sobota v novém kalendářním roce je věnována společné bohoslužbě všech Valašských sborů, druhá sobota je jen naše. Po tradičním dopoledni a agapé se scházíme na tzv. novoročním posezení, což je krycí jméno pro novoroční besídku. Ta je spojována většinou s vystoupením dětí. Těch je však v našem sborečku více než poskromnu, a tak se ujalo, že za každou rodinu vystoupí někdo s písní, básní, zkušeností či scénkou. Svými příspěvky chválíme našeho Pána, vyjadřujeme dík za všechna požehnání a radost z toho, že se můžeme v míru a svobodě každou sobotu scházet se svým Bohem a Pánem.

Po dopolední části sobotní bohoslužby a společném agapé v režii bratra Petra Cháry, který slaví 70 let, jsme se shromáždili v modlitebně, abychom chválili Hospodina písněmi, básněmi, scénkami a hrou na hudební nástroje. Naše tzv. novoroční posezení je sestaveno z vystoupení zástupců jednotlivých

rodin, protože děti je v našem sborečku pomálu. Tento způsob oslavy našeho Pána se stal velmi oblíbeným. Užíváme si nejen přítomnosti Božího Ducha, ale

i sebe navzájem. Uvědomujeme si nezasloužená požehnání, kterými nás Pán zahrnuje, ale také upevňujeme naši krásnou duchovní rodinku.

V úvodu jsme si promítli video dokumentující události minulého roku. Prožili jsme mnoho krásných akcí, jako například bohoslužbu žen a výroční bohoslužbu u příležitosti 95 let sboru, ale také smutnější události, kdy nás opustili Jana Jančová, Bohuš Krůpa a Jiřka Škrlová. I takové okamžiky k životu patří a posilují naše přimknutí se k Bohu.

Následovaly příspěvky členů sboru. A protože jsme vzpomínali na minulý rok, začali jsme písni **Franty Tomance** „Vzpomíná se, vzpomíná“ která byla zároveň zpívána jako hold Janě Jančové. Ač nebyly mobily ani jiné komunikační prostředky, vždy s ochotou pouštěla své děti na mládežnické akce a vandry, a to i když se jelo do zahraničí.

VZPOMÍNÁ SE, VZPOMÍNÁ

- 1. Úzkou a klikatou pěšinou, krajinou lesů a skal,
Volní jak ptáci jsme bloudili v nejhezčí ze všech katedrál.
Ref: Vzpomíná se, vzpomíná, kdo nejezdil ven, ten možná nechápe,
Vzpomíná se, vzpomíná, hřál oheň a láska, láska agapé.*
- 2. Kdo nám tu cestu tak vyzdobil, kdo si tu s barvami hrál ?
Kdo je to, který nám postavil nejhezčí ze všech katedrál ?
Ref:.*
- 3. Oázou smíchu a pohody svět se nám v tu chvíli zdál
Na horách i dolů v údolích, v nejhezčí ze všech katedrál.
Ref:*
- 4. Ve stínu smrků a kapradin vyrostlo zázraků pár,
Pro chuť a pro radost poutníků v nejhezčí ze všech katedrál.
Ref*
- 5. Věci, ty bývaly obecné, v kotlíku směs „co kdo dal“
Kadidlem z bylin to vonělo v nejhezčí ze všech katedrál.
Ref:*
- 6. Hlubiny přátelství testoval vítr, když s mraky se hnál
Nebeské varhany hřímaly v nejhezčí ze všech katedrál.
Ref:*
- 7. Sedmý den s náladou sváteční, písničky co každý znal
Kruh kolem studánky balzámu v nejhezčí ze všech katedrál.
Ref:*
- 8. Chátrá zem, pláče a umírá, ptáme se, co bude dál ?
kam půjdem až zmizí v sutinách nejhezčí ze všech katedrál ?
Naštěstí -*

*Nový chrám je přichystán, kdo nevěří, ten to možná nechápe.
Světů Pán se vrací k nám a s Ním krása, mír a láska agapé.*

Stázinka Kimlerová se svým violoncellem nám zahrála skladbičku, kterou se učí na hodinách v ZUŠ. Jde jí to moc pěkně a muzikantské vlohы jsou znatelné.

Jenda Petrovič nám přečetl krátké zamyšlení. Tak jak on to má rád – ač krátký text, hluboká myšlenka, která člověka nutí se zamyslet.

Pomalý postup je lepší než žádný postup.

I žádný postup je pomalý postup

Na cestě životem.

Místo znepokojení nad rychlostí svého postupu,

Se ptejme,

Kam mě moje cesta vede?

Jak si užívám každou zkušenost, která přichází?

Objev svůj vesmír,

Nastav kormidlo,

Zvedni plachtu,

A vydej se na dobrodružnou cestu.

Každý krok správným směrem

stojí za oslavu.

Nejmenší kroky jsou nejcennější,

protože vyžadují nejvíc úsilí

a Lásky.

Franta Tomanec se Svatkou Balážovou zazpívali píseň na známou melodii, ke které napsala text právě Svatka. V době svého mládí udělala řadu chyb, ale protože znala Pána, od chyb se odklonila a našla si cestičku do sboru. Její pokora, skromnost a oddanost Bohu jsou nám příkladem.

TY JSI MOU NADĚJÍ

Ty jsi mou nadějí na přežití těchto dnů

Je to prázdné, je to prázdné, když není pro co žít.

Moje přání, moje touhy, i to moje malé „já“

Brání mi jít za Tebou, žít tak, jak Ty by sis přál.

Otáčím se k Tobě zády, dělám, že Tě neslyším

A za pár týdnů se zpátky vracím, nešťastná a zklamaná

Ty jsi mou nadějí na přežití těchto dnů

Je to prázdné, je to prázdné, když není pro co žít.

Světlanka a Olenka, naše „holky“ z Ukrajiny, které s námi žijí už téměř 4 roky, se velmi dobře přizpůsobily naší kultuře a zvykům. Abychom my věděli, jak vypadají na Ukrajině vánoce, pustily nám jednu z jejich krásných koled. Díky doprovodným textům jsme si mohli vyzkoušet, zda si pamatujeme z dob školní docházky azbuku a zazpívat si společně s nimi.

Písnička „Na druhém břehu Jordánu“ v podání **tria IFA** (Iva + Franta + Adélka) nám připomněla osobu Jiřinky Škrlové. Tato píseň Franty Tomance zazněla poprvé asi v roce 1968 na Hronovském setkání mládeže. Tady si Franta všiml výrazné Jiřinky, která se později přestěhovala díky sňatku s Mirkem Škrlou do stejného sborečku na Valašsko.

NA DRUHÉM BŘEHU JORDÁNU

1. *Na druhém břehu Jordánu, tam končí naše pout,
Tam skončí všechno strádání, tam nebude už poušť.*

*Ref. Tam harfy zvučící znít budou ozvěnou
a zpěvy znějící ku Pánu s oslavou,
tam se vlk s beránkem pase v stínu palem,
ta země čeká nás už tam, za Jordánem.*

2. *Na druhém břehu Jordánu, není víc starostí,*

tam nebude už trápení, žít budem v radosti.

Ref. Tam harfy zvučící znít budou ozvěnou

*a zpěvy znějící ku Pánu s oslavou,
tam se vlk s beránkem pase v stínu palem,
ta země čeká nás už tam, za Jordánem.*

*3. Na druhém břehu Jordánu, v krajině plné krás,
tam domov máme připraven, tam Ježíš volá nás.*

Ref. Tam harfy zvučící znít budou ozvěnou

*a zpěvy znějící ku Pánu s oslavou,
tam se vlk s beránkem pase v stínu palem,
ta země čeká nás už tam, za Jordánem.*

*4. Na druhém břehu Jordánu, tam chceme všichni být,
necháme-li se Kristem vést, budem s Ním věčně žít.*

Ref. Tam harfy zvučící znít budou ozvěnou

*a zpěvy znějící ku Pánu s oslavou,
tam se vlk s beránkem pase v stínu palem,
ta země čeká nás už tam, za Jordánem.*

Svatka Balážová má velmi ráda knihy. Přečetla nám jeden příběh pro ponaučení a povzbuzení.

Příběh o větvi, která se nezlomila

Na kraji vesnice rostla stará jabloň. Celý rok ji sužoval vítr, bouře i sucha. Na podzim už měla jen pár listů a lidé říkali, že příští rok už asi nepřežije.

Jednoho zimního večera šel kolem ní mladý muž jménem Pavel. Ten rok byl pro něj těžký a cítil se stejně unavený jako ten strom. Opřel se o jeho kmen a povzdechl si: „Bože, mám pocit, že už se zlomím.“ Vtom zafoukal vítr. Pavel se podíval vzhůru — a všiml si jediné větve, která se ve větru ohýbala, ale nelámala. Byla tenká, skoro křehká, a přesto držela.

A Pavel najednou pochopil: síla té větve nebyla v ní samotné, ale v kořenech, které ji nesly. Stejně tak i on nebyl držen vlastní silou, ale silou Toho, který ho zakořnil v naději.

Pavel se usmál, poprvé po dlouhé době. Ne proto, že by se všechno vyřešilo, ale proto, že věděl, že Bůh ho drží — i když se cítí slabý.

Adélka Vráblová a Jindřiška Mročková nám zahrály na housle a cello krásnou píseň z pohádky Kráska a zvíře. Před tím nás ale rozesmály scénkou o zapomnětlivosti a roztržitosti hudebníků.

Mirek Ešler, který nikdy nenapsal jediný verš, dostal po návratu mezi nás obrovský dar od Boha. Skládá jednu píseň za druhou, a nejen že melodie jsou úchvatné, ale především text okamžitě zasáhne srdce. Kolik lásky, pokory a touhy po společenství s Pánem dokáže zachytit na papír ! Dnes nám zazpíval zcela novou píseň popisující utrpení a nezměrnou víru prvních křesťanů.

OKOVY

1. Ústa vínem již ztěžkla,
utichl opilý smích,
v podzemí římského města,
zaskřípla zrzavá mříž.

2. V celách je mnoho rváčů,
vrahů a pochybných žen,
s večerem naděje hráčů,
skomírá v zápachu stěn.

Ref.:

Chválíme Ježíše, chválíme Pána,
Světlem je v temnotách cel.

On nám dal svobodu, zpřetrhal
řetězy,
Zbavil nás okovů zel.

3. Bolest a útrapy lidí,
sténání z gladíí ran,
někdo se za hříchy stydí,
jiný dál živí svůj klan.

4. Ve světle borové louče,
vězňové svůj sen už sní,
v temnotách však malý hlouček,
Podivná píseň tu zní.

REF.

5. Nad ránem chodby se plní,
zástupy plačících žen,
svobodu dostanou první,
s podmínkou trvalých změn.

6. V paprscích ranního slunce,
ztrácí se i smrti stín,
křesťané spínají ruce,

v modlitbách dál chvála zní.

REF.

7. S večerem propustí rváče,
dlužníky po stovce ran,
možná i opilé spáče,
za zvuků vězeňských bran.

8. Kristovci zůstanou v celách,
císař má už jiný plán,
pobavit publikum v řadách,
oddat je krvavým hrám.

REF.

9. Křesťanů cela je plná,
každý svůj ortel už zná,
naděje v Krista však trvá,
svou slávu každý již má.

10. V arénách páchne to krví,
zvěře i svatých těl,
Odpusť jim, Otče, co umí
Zabíjet oštěpy střel.

REF.

11. S modlitbou u lůžka klekám,
tobě chci svůj život dát,
odvahu mých bratrů nemám,
v tobě však zůstanu stát.

12. Pane ať vytrvám svatým,
zbavený okovů zel,
v tvých rukou nástrojem
platným,

v arénách dějů a her.

REF.

Trio IFA zavzpomínalo na bratra Bohuška Krůpu přezdívaného Boryš. Několik dní před jeho odchodem k Pánu ho navštívil Franta Tomanec a natočil video písničky „Dnes“, kterou mu Bohoušek slábnoucím hlasem zazpíval. Nikdo netušil, že je to na této zemi naposledy. Na jeho památku trio tuto píseň zazpívalo.

DNES

1. Dnes všeho světa jsem se vzdal a novou cestou jdu.

Svůj kříž jsem na tu cestu vzal a lásku Kristovu, a lásku Kristovu.

Ref. Ó přijmi mne, ó přijmi mne, Spasiteli můj.

2. Dnes mistrem mým se Ježíš stal, na sebe vzal můj hřích,

Já Jemu celé srdce dal, jdu v Jeho šlépějích, jdu v Jeho šlépějích.

Ref. Ó přijmi mne, ó přijmi mne, Spasiteli můj.

3. Dnes odpadla mě duše tíž, víc nebudu se chvět.

Dál kráčet chci jen k Němu blíž a nikdy více zpět, a nikdy více zpět.

Ref. Ó přijmi mne, ó přijmi mne, Spasiteli můj.

Blížili jsme se ke konci posezení, a příspěvky malinko odlehčili atmosféru. Víme dobře, že náš dobrý Bůh má smysl pro humor, a tak mu to jistě nevadilo.

Bratr **Jirka Kostruh** začal sepisovat své paměti a příběhy, které prožil. Převyprávěl nám jeden z nich – o tom, jak kácel starý strom. Jakožto budoucí chemik, student chemické průmyslovky, se rozhodl odstranit nepotřebný strom výbuchem. Nutno podotknout, že strom tam stál ještě několik let, což se nedalo říct o oknech dědečkova domu, u kterého celá pyrotechnická akce probíhala.

Iva Chárová se pokusila na některé členy sborečku napsat báseň bez uvedení jména. Úkolem členů bylo poznat, o koho v básni jde. Uhádnete i vy?

1. Léta ho nebrzdí,

Na štaflích skáče,

Lehounce vymyšlí

Písně i básně.

Kdo potká ho na cestě,

Smích sotva skryje,

Kamarád do deště,

Jen ať nám žije !

2. Sladké by jedl klidně i ve sprše,

Ráno i večer sleduje „seroše“. (seriály)

- Spánek je pro něho nejlepší sport,
Na pejska svádí to, „On je důvod!“
Tam, kde je publikum, mění se v kluka,
Vychrlí vtípečky, svět smíchy puká !
Ctihodný Abraham je jeho vzorem,
Rád by měl, jako on, žen plný harém.
3. Zním jednoho pána, co miluje čísla,
Excelem surfuje a ještě si hvízdá.
Peníze zkrotí, on dobře jim vládne,
Mrkne se na dům, a ví kudy táhne.
Pracuje pilně jak včelička malá,
Úkolu shrnutí sbor po něm žádá.
Zosnovat plány na sborový výlet,
To není problém, o všem má přehled.
4. Světem jde potichu,
jak list, co nešustí,
V očích má pokoru,
Vyniká skromností.
Dovede naslouchat,
Smát se i plakat,
Z mála se radovat,
V knihách svět hledat.
5. Noty zná důvěrně jak staré přátele,
Čte si je s lehkostí, brouká si vesele.
Jemná je v pohybu, hlasu i bytí,
Orchestr šéfuje, miluje kvítí.
Podzimní úroda děsí jí trošičku,
Zavařit dokáže houby i mrkvičku.
Ráno si v posteli poleží ráda,
Až když jí probudí slunce zář zrádná.
6. Tužkou vždy pohladí papír jak kůži,
Když ženské křivky tiše si krouží.
Má rád ten okamžik, kdy tvary se rodí,
Krásu a umění ocenit umí.
Makovým šátečkem přátele vítá.
S balíkem tiskovin u vchodu hlídá.
Soudruhy nemusí, mládí mu zničili,
Kde mohl dneska být, kdyby tu nebyli!

7. Stále jen pracuje, nemůže jinak,
Na domě, zahradě, chce snad být kulak?
S čelovkou na hlavě výkopy kope,
Terasou ohromí sousedy mnohé.
Valašských kopečků nijak se nelekne,
Na kole, na běžkách, snadno je přeběhne.
Vždyť je to borec, co s přehledem zdolal
Jizerskou trasu líp než mladý ogar.
8. Má v srdci místo pro zemi vzdálenou,
A hvězdu Davida v klopě má zabodlou.
Izrael to jeho věčný je cíl,
Teskně si povzdychne – kéž bych tam žil!
Přednášky, besedy, streamy či videa,
Všemu se věnuje, zvláště když jde o žida.
Ve dne i za noci počítač prohání,
Svou milou Boženku k zoufalství dohání.

Poslední příspěvek našeho odpoledne si připravili **manželé Mročkovi**, kteří ve stylu soutěže „Na lovu“ vyzkoušeli biblické znalosti našeho oslavence Petra

Cháry. Lovcem nebyl nikdo menší než vedoucí sboru Pavel Pimek. Soutěžícího Petra dohnal s lehkostí, ale i tak získal Petr hodnotné ceny.

Protože šlo především o setkání ve jménu našeho Pána Ježíše Krista, neopomněli jsme setkání ukončit děkovnou modlitbou za rok uplynulý, a poprosit o Boží vedení, moudrost a ochranu i pro rok nový. Potom si každý z nás vybral novoroční veršiček, který nám bude dodávat sílu a povzbuzení v novém roce.

Pro sbor byl vybrán verš Mat 5, 14.-16. Vy jste světlo světa. Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře. A když rozsvítí lampu, nestaví ji pod nádobu, ale na svícen; a svítí všem v domě. Tak

ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.

Po ukončení posezení jsme si mohli pochutnat na slibovaném dortu našeho čerstvého 70níka Petra Cháry, a zájemci mohli shlédnout fotografie z jeho života.

Sobota nám utekla jako voda, soumrak padal na krajinu, a tak jsme si společně sváteční sobotní den odpočinku ukončili. Děkujeme Pánu za Jeho milosrdenství a lásku k nám !

Iva Chárová

Besedy Adra Klubu zdraví v lednu

Pokračování úspěšné besedy režiséra, scénáristy a kameramana ČT pana **Jaroslava Jindry o ostrovech Jižního Tichomoří** pokračovalo dnes vyprávěním o Polynésii. Tichomoří tvoří tři oblasti- Melanésii, Mikronésii a Polynésii. Tyto tři země se liší kulturou, charakterem i přírodou.

První zastávkou našeho putování bylo souostroví dvou ostrovů Nový Zéland. V domorodé řeči se nazývá "země dlouhého oblaku". Je to zcela jiná země než zbytek Polynésie. Připomíná spíše severské země svými fjordy a ledovci. Najdete zde vše, od pralesů přes vyprahlou zemi až po ledovce. Původnost zde nehledejte. To, co uvidíte, je jen divadlo pro turisty.

Velikonoční ostrov byl pod správou Španělska, dnes Chile. Nejznámější atrakcí jsou zde sochy, které při příchodu prvního člověka byly zarostlé, ale dnes jsou zcela holé. To, jak se přesunovali, objevil český vědec Pavel Pavel.

Samoa jsou dva ostrovy - jeden americký a druhý samostatný. Žijí zde velmi líní lidé, které nic nenutí pracovat. Každá rodina má někoho v zahraničí, kdo pracuje a rodinu podporuje. Typické je nádherné potápění a řada vodopádů. Země se zabývá zemědělstvím a rybnářstvím, také vývozem kokosové dužniny. Velmi silný je kult předků. Neexistují zde hřbitovy. Své zemřelé má rodina pochována hned vedle domu, nebo v malém domečku vedle svého domu. Dopravu zajišťují autobusy na podvozku z nákladáků. Lidé se setkávají v kostele

nebo společenském "domě". V čele ostrovů stojí domorodí náčelníci s doživotním titulem.

Francouzská Polynésie patří pod správu Francie, tedy EU, ale je to zcela jiný svět. Mají svoji měnu, svoji důchodovou politiku. S Čechoslováky má mnoho společného. Milan Rastislav Štefánik, slavný slovenský astronom, diplomat a generál, podnikl v 1910-1911 cestu do Polynésie (zejména na Tahiti), aby pozoroval Halleyovu kometu a zatmění Slunce. Založil tam dočasnou hvězdárnu, která již neexistuje (vyhořela 1948), ale dnes je na jejím místě památník. Jeho práce v Polynésii, kde si získal respekt domorodců (pojmenovali ho "muž, který se dívá na hvězdy"), vyústila v založení československé kolonie na ostrově. Pobýval zde také Baťa, který tady vytvořil prodejnu, a později i továrnu na výrobu obuvi. Francouzská Polynésie se rozkládá na 118 ostrovech na ploše větší, než je Evropa. Částečně jsou ostrovy vzniklé vulkanickou činností, částečně jsou to atoly.

Řada známých ostrovů, jako Tahiti, nás mohou zklamat. Ale stačí dojet na ostrov vzdálený pouhých pár kilometrů, například Moorea, a najdeme neskutečnou krásu. Polynésané se chtějí z nadvlády Francie vymanit.

Ne najdete jediného místního obyvatele, který by nebyl tetovaný. Je to typické. vyváží se odtud umělé černé perly. Souostroví je oblastí, kam se chodí pářit a následně rodit velryby. Právě plavání s velrybami, žraloky nebo trnuchami jsou zdejší vyhledávané atrakce.

Vyprávění pana Jindry jsou vždy velmi zajímavá a poutavá. těšíme se tedy na další setkání, které se uskuteční v druhé polovině března. Děkujeme.

Náš přednášející **Tomáš Štěpán**, který nás navštívil 22.ledna 2026, nám není neznámý. Je průvodcem, cestovatelem a dobrodruhem, který už nám vyprávěl o nejedné své zajímavé cestě. Většina jeho cest dopadla tak, že jakmile si „osahal“ terén, začal na dané místo jezdit opakovaně, ale už ne sám. Bere s sebou zájemce z řad posluchačů svých přednášek, kteří se nechali jeho vyprávěním inspirovat. Stejně tomu bylo i po jeho cestě do **JAR, Svazijska a Botswany**, o které nám vyprávěl.

Začátek putování s přítelkyní našeho průvodce Pavlínkou rozhodně nebyl pozitivní. Zjištění pár dní před cestou, že vám chybí debetní karta, bez které si nepronajmete auto, že vám propadla občanka i řidičák, určitě člověka znejistí. A když navíc hned po příletu do Afriky nabouráte půjčené auto, na něž jste si nesjednali havarijní pojištění, vyhlédnutá ubytovna neexistuje, druhá je

odpudivě špinavá a třetí je tak malá, že ani na WC se nevejdete, pochopíte, že Afrika je naprosto jiný kontinent než Evropa, a co platí u nás, neplatí tam. Buď to přijmete a situace se začne obracet k dobrému, nebo na Afriku zanevřete. Pan Štěpán i jeho Pavlínka si poradili už v mnohé nedobré situaci, takže nakonec vše dobře dopadlo a cesta po jihu Afriky byla nezapomenutelná.

Pan Štěpán v dětství s oblibou sledoval dokumentární filmy o zvířatech v divočině a měl velký sen vidět krále zvířat na vlastní oči. Proto se rozhodl projet národní parky v jižní Africe a dětský sen si splnit. Bohužel Afrika se vyvíjí a už tam není tolik míst, kde by za vesnicí chodila stáda slonů, lvů a gepardů. Už ani černoši tak často netancují kolem ohně ve zvířecí kůži. Jediná možnost je safari.

Náš přednášející se rozhodl navštívit jako první Krugerův NP. U hlavní brány parku se zaplatí poplatek a dále se jede autem. Po zpevněných cestách je možné projet celý park, ale nesmí se z auta vystoupit. Zvířata jsou na auta zvyklá, ale je nutné se neustále dívat do křovin okolo cesty. První zvíře, které viděli, byl malý sloník, který se snažil turisty zahnat legračně dětským způsobem, tak jak to viděl u svých rodičů, aby „ochránil“ stádo pasoucí se opodál. Najdete zde hyeny, gepardy, leopardy, africké žirafy vysoké až 5,5m, antilopy, pakoně, nejnebezpečnější africké zvíře buvola. Opičí pavián je sice

malé zvířátko, ale díky spolupráci celé tlupy se dokáže ubránit i mnohem silnějším nepříteli. Všechna zvířata se potřebují napít, proto nejvíce druhů je vidět právě u řeky.

Celý NP je oplocený, volný pohyb zvířat není možný. Také kempy, ve kterých turisté přespí, jsou oplocené, aby byli lidé chráněni před zvěří. Kempy jsou malá města uprostřed safari. Najdete zde ubytování ve všech cenových relacích, obchody, bazény, wellness, benzínky, cukrárny či kavárny. Ceny jsou však dosti vysoké.

Uprostřed JAR se nachází království Svazijsko. Zde je krásný nosorožčí park Hlane a je plný zvířat. Zato turistů zde potkáte poskromnu. Tady prožili naši cestovatelé napínavý zážitek, kdy byli v kempu přes noc naprosto sami jako jediní návštěvníci. Obsluha za nimi večer pevně uzamkla bránu a odjela domů. Co jim ale zapomněli říct, že na druhé straně kempu je povalený plot a zvířata se mohou zcela bez problémů procházet okolo stanu.

V parku jsou pozorovatelné, na které můžete vystoupat a pozorovat zvířata – nosorožce či krokodýly. Ti místní mají na délku až 10 m a dokáží ulovit i lva. Často jsou pozorovatelné u vodního zdroje, kde je pravděpodobnost výskytu zvířat největší.

Na svých cestách pan Štěpán s Pavlínkou vždy navštíví nějakou školu. I zde se byli v jedné podívat. Místní děti mluví 3 jazyky – úřední angličtinou, svazijštinou a doma jazykem své menšiny. Představy, že africké děti jsou zaostalé a neumí číst ani psát, jsou velmi zkreslené.

Ve Svazijsku si naši turisté půjčili auto, aby nemuseli pokračovat autobusem. Chtěli udělat dobrou věc a vzali cestou stopařky – dvě ženy, ze kterých se vyklubaly policistky. Každý den stopují ze svého domova do 50 km vzdálené práce, protože nemají na vlastní auto, a odpoledne zase domů. Cestou si vesele povídaly, vtipkovaly, ale jakmile vystoupily z vozu, staly se nekompromisními a hned chtěly vidět doklady, výbavu vozu apod. A to bylo poprvé a naposledy, kdy pan Štěpán vzal ve Svazijsku stopaře. Není se co divit. Svazijsko je nádherná země plná zvířat a hodných lidí, proto zde zůstali déle, než měli v plánu. Po přejetí hranic zpět do JAR si našli ubytování v jednom kempu. Když se majitel dozvěděl, že jsou z Česka, velmi se smál. Důvodem bylo, že za 27 let, kdy kemp provozoval, nikdy neměl jediného hosta z naší republiky. Ale právě v tento den měl kromě pana Štěpána a Pavlíny ještě další 2 Čechy – manžele, kteří na koloběžkách projížděli Afriku. Tak tomu se říká náhoda.

Další zastávkou na cestě byly Dračí hory. Stolové hory, které mají okolo 3 tisíc metrů, nahoře jsou rovné, krásně zelené a naprosto pusté bez přítomnosti turistů. Pokud už nějaký přijdou, vyrazí do hor na půl dne, a to za přítomnosti místního průvodce. Oblast je bez telefonního signálu, bez možnosti doplnit si zásoby či vodu. Naši cestovatelé se však vypravili do hor sami a na týden. Každý den je zde zastihla bouřka, kterou ale brzy vystřídalo slunce. Byla zdrojem pitné vody. Nádherné výhledy, krásná zeleň byly odměnou za náročné výstupy. Potkali zde dokonce pašeráky marihuany, kteří převáží drogy na oslících ze sousedního státu a v JAR je prodávají mnohonásobně draž, než doma.

Po návratu z Dračích hor se naši průvodci potkali s Afrikáncem Johnem. Afrikánci jsou potomci francouzských a německých přistěhovalců v Jižní Africe. Ta není tak černá, jako některé okolní státy. Je krásně pestrobarevná a dokonce si říká země duhového národa.

A to proto, že 70% jsou černoši, 15% běloši a 15% takzvaní míšenci. Afrikánci mají dokonce vlastní jazyk afrikánštinu, a ta patří mezi 30 úředních jazyků Jižní Afriky. U Johna přespali a druhý den u snídaně jim dal adresu svého strejdy, protože jeli stejným směrem kde bydlel, a mohl by je nechat opět přespát.

Blížil se večer, přijížděli ke strejdovi na farmu a přemýšleli, proč má tak obrovské elektrické ohradníky okolo zahrady. Strejda má doma na hlídání

místo psů gepardy. A to protože v Jižní Africe jsou přeplněny záchranné stanice zraněnými zvířaty a těmi, která se narodila v zajetí. Ty už se nikdy nesmí vypustit do divočiny, nepřežila by. A místní bohatší lidé, hlavně černoši, si rádi kupují nebo chovají tato zvířata doma jako své mazlíčky. Na další cestě potkali spoustu farem a přespali na místech, na ubytovnách, kde ti místní lidé měli právě takové antilopy, gazely, i malé slony, žirafy.

Poté dojeli do města Oudtshoorn, kterému se říká město pštrosů. Hned druhý den ráno připravila Pavlínka na snídání vajíčko. Co ale nevěděli, že pštrosí vejce je velké jako 30 slepičích vajec. Takže na snídání, oběd, večeři, stále míchaná vajíčka.

Pštrosí steaky chutnají stejně jako divočina. Po Oudtshoornu dojeli k oceánu. Ten je plný žraloků a je možno pozorovat je z velkých železných klecí, ať už žraloky měděné nebo velké žraloky bílé. Naši průvodci se museli potápět 3 dny po sobě, aby konečně žraloka bílého uviděli.

Další zastávkou bylo Kapské město, které je jedním z nejkrásnějších měst světa. Jsou zde krásné stolové hory, moderní město a za ním nekonečný modrý oceán. V centru bydlí milionáři z celého světa. Mrakodrapy, luxusní restaurace, hotely, nákupní centra. Ovšem jen o kousek dál na okraji města jsou slamy, kde v neskutečně bídnych podmínkách žije většina obyvatel.

Za Kapským městem je cíp – nejjižnější místo Afriky. I zde žijí lidé a zvířata, především tučňáci afričtí. K nim se dá dostat velmi blízko a je humorné sledovat, jak se jako jeden muž rozbíhají do moře a potom zase jako jeden muž utíkají na svých krátkých nožičkách před blížící se vlnou. Nakonec se však do oceánu stejně dostanou.

Náš výlet do Afriky byl opravdu nádherný. Pestrost jednotlivých zvířat je až fascinující. Nelze než se sklonit před Božím majestátem a uznat – vše, co Pán stvořil, je dobré.

Děkujeme za úžasný zážitek.

Iva Chárová

Alianční týden modliteb

Již dlouhou řadu let se náš sbor spolu se zástupci ostatních církví města účastní aliančního týdne modliteb, který ale v našem městě trvá měsíc. To proto, že se každý týden scházíme v jiných církevních prostorách. Není to věc běžná, že by se věřící z rozdílných „ovčinců“ respektovali tak, jako je tomu u nás, a sjednotili se ve víře v našeho Pána. Ježíš se za naši jednotu modlil: „Aby všichni byli jedno, jako ty, Otče, ve mně a já v tobě... aby svět uvěřil, že jsi mě poslal.“ (Jan 17,21) Jednota není v tradici, stylu bohoslužeb nebo organizaci, ale v Kristu. Bible mluví pouze o jedné církvi – Kristově těle (Efezským 1,22–23). Rozdílné církve mohou být skutečně jednotné, pokud drží evangelium o Kristu, autoritu Písma, a lásku k bratřím a sestřám.

Letošní modlitební týden má název „Setkání se vzkříšeným“ a materiály byly zpracovány Českou evangelikální aliancí. Autory textů jsou zástupci různých českých denominací.

„Všechny příběhy lidí, kteří se s Ježíšem po jeho vzkříšení setkali, jsou fascinujícími sondami do toho, jak Bůh vstupuje do chvil, kdy se zdá vše ztraceno, kdy zápasíme s pochybnostmi nebo vlastními

selháními, kdy okolnosti zatemňují naši schopnost vidět Boha nebo věřit tam, kde se nevíra zdá rozumnějším řešením. Jsou tajemnými momenty, kdy se nám Kristus identifikuje svými ranami, abychom ho mohli následovat a vstupovat do ran tohoto světa s odvahou, že zlo nakonec nemá poslední slovo. Vzkříšení není jen jedním z klíčových článků a vyznání naší víry, ale také proměňující zkušeností první církve. Není něčím, co by se odehrálo v nebi, mimo lidský pozemský dosah. Ježíšovo vzkříšení se odehrálo zde na zemi. Setkání se vzkříšeným proběhla na stejných starých cestách, na místech, kde učedníci

vyrůstali, mluvili a pracovali, při společném jídle. Nejsou spektakulární, ale lidská, prostá a někdy až překvapivě obyčejná. Přesto musela jeho svědkům zcela změnit pohled na to, co mohl Ježíš myslet svými slovy, že přišel, abychom měli život. Jakého života v Bohu jsme vlastně účastni. Samostatnou kapitolou je i to proč a komu se Ježíš po svém vzkříšení zjevuje a jaká témata jsou pro něj důležitá. Vidíme, že prvními svědkyněmi jeho vzkříšení jsou ženy. Slyšíme slova Velkého poslání, ale i zcela osobní rozhovory, které jsou zásadní pro vedoucí prvotní církve.“

Připomenuta byla modlitba sv.Františka:

„Pane, učiň mě nástrojem svého pokoje. Kde je nenávisť, dej mi zasít lásku. Kde je zranění, dej mi odpustit. Kde je pochybnost, dej mi víru. Kde je zoufalství, dej mi naději. Kde je temnota, dej mi sílu přinášet světlo. Kde je smutek, dej mi sílu přinášet radost. Pane, dej mi sílu, abych nehledal tolik útěchu, ale abych utěšoval. Abych nehledal tolik porozumění, ale abych snažil rozumět. Abych nehledal tolik lásku, ale abych miloval. Neboť dáváním přijímáme, odpouštěním nám je odpuštěno. Umíráním se probouzíme k věčnému životu.“

Převzato z materiálů modlitebního týdne, Jiří Unger – tajemník ČEA

První setkání se uskutečnilo v úterý 13.ledna 2026 v evangelickém kostele. Kázáním sloužil pastor Apoštolské církve, nazývané též Církev pro region, Tomáš Galda. Čtení z Písma J 20:19-29. Téma kázání „Nevěřící Tomáš“. Vybral si ho právě kvůli svému jménu.

Jméno Tomáš znamená bliženeček nebo dvojče. Proč zrovna dvojče, nevíme. Možná měl opravdu dvojče, nebo ho získal po otci. Nebo je to možná narážka na to, že v něm byli dvě osobnosti – jedna věřící a druhá pochybující. Tomáš byl velmi odhodlaný. V textu Jan 11, 16. čteme, že Tomáš řekl učedníkům: „Pojďme také, ať zemřeme spolu s ním.“ Byl to okamžik, kdy se měli vydat za Lazarem, a Tomáš se domníval, že tam zemřou. Přesto odhodlaně vyzývá k tomu, aby šli společně s Ježíšem a zemřeli. Na druhou stranu je upřímný. Potřebuje mít jasno, klade otázky a nespokojí se s nejasným výkladem. V textu Jan 14.kapitola, kdy Ježíš říká: „A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já.“, odvětlí Tomáš: „Pane, nevíme, kam jdeš. Jak bychom mohli znát cestu?“ Tomáš se nebál zeptat, hledal, pátral, a nespokojil se s nejasnými věcmi. Tomášova otázka vyvrcholila v jedno z nejslavnějších prohlášení Pána Ježíše. Ježíš odpověděl: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“ A třetí pasáž je

právě úvodní text Jan 20, 19-29. , kde ho vidíme jako pochybujícího, nevěřícího. Ale upřímně, ostatní učedníci na tom nebyli o moc líp. V Luk kap.24 , když ženy svědčí o vzkříšení Ježíše učedníků, tak to probíhá jak? Byla to Marie z Magdaly, Jana a Marie Jakubova a s nimi ještě jiné, které to pověděly apoštolům. Apoštolové považovali jejich slova za tlachání a nevěřili jim. Tomáš nebyl sám nevěřící.

K textu o nevěřícím Tomášovi měl pastor Galda 4 myšlenky:

1. V dnešní době pochybovat musíme. 1Te 5,21. - Všecko zkoumejte, dobrého se držte. Bible nás vybízí, abychom všechno

zkoumali, nevěřili všemu, dokonce někdy pochybovali. Obzvláště to vidíme na internetu. Jsme zahlcováni informacemi o všem možném dění, ale ne vše je pravda. Proto potřebujeme pochybovat. Audionahrávky, ale i videa jsou dnes lživá. Stejně tomu bylo v době Ježíše. I tehdy byla různá falešná učení. Doporučení:

- a. Najděte si důvěryhodné zdroje, ověřujte informace. Řada lidí následuje cizí „kazatele“ na internetu, ale nenásleduje kazatele své církve, které znají.
- b. Najděte si důvěryhodné přátele a diskutujte o informacích.
- c. Řiďte se ovocem Ducha – láskou, milosrdenstvím a pokorou. Pokud nás někdo vybízí k nenávisti, není to z Ducha.

2. Bůh nás přijímá i s našimi pochybnostmi. Ježíš přišel za učedníky a pozdravil je „shalom“, přání pokoje a všeho dosažitelného dobra. Přichází jako přítel, a ne jako soudce. Dokonce splní Tomášovi jeho přání. Tomáš byl svým způsobem šťastlivec. Toto privilegium sáhnout si na Pána Ježíše dostal asi jen on. My si na něho sice nemůžeme sáhnout, ale jsme nazváni „blahoslavenými“, protože nevidíme, nemůžeme se dotknout, a přesto věříme. Bůh Tomáše neodsuzuje. Tomáš nevěří, pochybuje, klade si spoustu otázek, skoro až podmínek, a Pán za ním přichází a odpovídá mu, pracuje s ním. První věc, kterou mu říká, je: „Pokoj tobě.“ Bůh neodsuzuje naše pochybnosti. Nebojí se našich otázek, není znechucen naší nevírou. Nebude nás trestat kvůli naší nejistotě. Naopak. Chce k nám přijít, popřát nám pokoj a pomoci nám při hledání odpovědí. To, že se Tomáš dotýká ran, my už se ran fyzicky nedotkneme. Pokud porozumíme Boží milosti a lásce, Kristově oběti a jeho evangeliu, tak nás to vnitřně osvobodí. A možná nakonec zjistíme, že na některé otázky nepotřebujeme znát odpověď. Možná zjistíme, že na některé otázky je odpověď úplně jiná, než jsme čekali.
3. Církev má být bezpečným přístavem pro pochybující a hledající. Kristovo přijetí a vstřícnost vůči Tomášovi má být příkladem pro nás i naše církve. Pokud nás osloví člověk, který zápasí, který nevěří, máme se zachovat jako Ježíš. Ne ho přesvědčit nebo osvědčit, ale říct mu: „Pokoj tobě.“ Mladí lidé mnohdy prochází krizí víry. Mnozí řeknou: „Já sem nepatřím. Všichni lidé kolem jsou takoví svatí. Já nejsem.“ Lidé mnohdy působí jako svatí, i když nejsou. Tváří se, že všemu rozumí, všechno chápou, poučují, dávají nevyžádané rady. Nemusí to být jen mladí lidé. I starší mohou zápasit, a mohou prožívat velké pochybnosti, jestli je Bůh opravdu miluje. Jsou vyčerpaní a nemají sílu Bohu důvěřovat v danou chvíli. Nebo jsou přímo hledající nevěřící lidé, kteří k nám přichází a naše víra jim možná připadá bláznivá a směšná, ale přesto je přitahuje. Věřím, že církev má být místem bezpečného přístavu. Má dávat prostor, ve kterém se lidé mohou ptát, dokonce zpochybňovat. Jakýkoliv názor musíme přijmout s respektem. To neznamená, že musím věřit tomu, co ten druhý říká. To znamená, že si vážím toho člověka, že přednesl svůj názor, a říkáme: „Vážím si toho, že jsi to řekl, a vážím si toho, že je to tvůj názor. Pojďme se o tom

bavit, čemu věříš. Jestli budeš chtít, řeknu ti, čemu věřím já.“ Dát lidem prostor, aby řekli, čemu věří a čemu ne. To je v křesťanství velmi důležité. Ř 14,1 - Bratra ve víře slabšího přijímejte mezi sebe, ale nepřete se s ním o jeho názorech. Církev má přijímat slabé, pochybující, hledající.

4. Pochybnosti sdělené Bohu mohou změnit naše nitro a naše okolí. Žalmista říká Bohu všechno. Mnohdy se pře, je rozzlobený. Ale postupem se žalm mění ve vyznání. Jako kdyby na nitru žalmisty někdo pracoval – Duch Svatý. Bůh je na naší straně, je s námi, vše může změnit v dobré, pokud mu to umožníme. Proto s Bohem můžeme mluvit o svých pochybnostech a nevěře. Když je Tomáš vyjádřil, Ježíš se s ním setkal. A nakonec se i Tomášovo srdce změnilo. Tomáš na konci vyznává: „Můj Pán a můj Bůh“. Podle církevní tradice kázal Tomáš na největším území ze všech apoštol, kázal v Sýrii a Persii, v Indii a údajně došel až do Číny. Za Krista položil nakonec i život. Tak pevnou víru měl, že za ni položil život. Pán Bůh ho odměnil pevnou vírou.

Po kázání následoval modlitby za:

- to, aby i k nám Hospodin přicházel v našich pochybnostech, otázkách a nejistotách a prohluboval naši víru,
- ty, kdo v našem okolí procházejí utrpením a zkouškami, za nemocné a jejich uzdravení, za zkroušené a jejich posilu,
- ty, kdo ztrácejí nebo ztratili víru nebo procházejí její proměnou či dekonstrukcí a rekonstrukcí. Kéž si k nim Bože najdeš cestu. Uč nás trpělivosti nést láskou hledání a tázání lidí kolem nás.
- církev otevřenou otázkám a dialogu i o obtížných a složitých tématech,
- za rozvoj pastorační a poradenské služby v církvi.

Neopomněli jsme ani modlitby za to, co každého z nás trápí či za co chce děkovat. Požehnaný a Duchem Svatým naplněný večer byl protknut také krásnými písněmi z evangelického zpěvníku. Sbíрка aliančního modlitebního večera byla opět určena pro potřeby Hospicu.

A jak už se stalo tradicí, po bohoslužbě jsme se mohli na faře občerstvit jak dobrým jídlem, tak přítomností a povídáním s našimi přáteli napříč církvemi.

Druhý alianční modlitební večer se uskutečnil v naší modlitebně CASD. Opět se sešli členové všech církevních společenství našeho města, ale podle

družnosti a kamarádských pozdravů by nikdo nezasvěcený nepoznal, že nejde o jeden sbor.

Večerem nás provázel starší našeho sboru bratr Pavel Pimek. Pána jsme chválili společně písněmi z našeho zpěvníku, a protože šlo o známé melodie, užili jsme si krásný mnohohlasný chorál.

Minulých 14 let jsme se na ekumenických akcích potkávali s evangelíkem Danem Hellerem, který se stal naším blízkým přítelem. Letos ho na postu faráře ČCE vystřídal mladičký Aleš Rosický. Ten nám také posloužil kázáním z Božího slova a jako téma si vybral „U Tiberiadského jezera“. Z Písma jsme si přečetli text Jan 21, 1.-14.

Přepis kázání:

„Lidé spolu přestávají mluvit a naslouchat si. Jsme jako lidé vztahové bytosti, je tak pro nás důležité společenství a zcela konkrétně pak společenství věřících. Jenže společenství se dá vytvářet i bez Ježíše.

A své o tom věděli i Ježíšovi učedníci. Když se po Jeho vzkříšení zase setkali, ujal se Petr vedení. A aby si zajistili obživu, vydali se na loď chytat ryby. Jenže té noci nic neulovili. Pak se scéna začne pomalu proměňovat. Začne svítat. Jako by začala svítat také jistá naděje. Touto nadějí však není světlo svítání, ale vzkříšení. Je jím Ježíš, který stál na břehu, i když ho učedníci zatím ještě

nepoznali. Potom však uslyší Jeho hlas. „Děti, nemáte něco k jídlu?“ Odpovědí je prostě „Ne, nemáme“. Vydali se na lov bez svého mistra a sítě zejí prázdnotou.

Na to Ježíš slyší: „hodte sítě na pravou stranu lodí. Tam ryby najdete.“ Zkusme se teď zamyslet my, jestli se někdy tak jako ti učedníci nenamáháme nadarmo. Na špatném místě, nebo bez našeho Pána a Mistra. Co by nám v takovou chvíli poradil? Kde je vlastně to moje místo „na pravé straně“? Kde mám já spustit sítě? A když se sítě zaplnili rybami, milovanému učedníkovi to došlo. Vždyť je to pán, říká Petrovi. Jenže Petr jako by strčil hlavu do písku. Tedy ne tak docela. Petr, když se s ním chce Bůh setkat, zakryje si tak, jako když si Adam, svou nahotu. A pro jistotu ještě skočí do vody. Oddaluje to je jejich setkání, jak to jenom jde. Protože má ještě v čerstvé paměti, jak Ježíše zatřel. Na to ukazuje i to ohniště, které je na břehu. Když Petr Ježíše zatřel, bylo to také kolem ohně. Tentokrát je však ta scéna trochu jiná. Kromě ohně jsou tam ještě ryba a chléb. Je tam něco připraveno. A je tam vzkříšený. Ježíš, který si své učedníky přitahuje k sobě.

A i přesto, že se ten Petr tak nějak zdržoval, tak si je přitahuje všechny. I toho Petra, který se snažil druhé vést, toho Petra, který před Bohem skrýval svou nahotu. A Petr je najednou tažen dokonce takovou silou, že když je Ježíš vyzve,

aby přinesl něco ze svého úlovku, sám jde a táhne všech těch 153 ryb, které nalovili do sítí a které měli ostatní takový problém utáhnout.

A potom, když se setkají, tak to Ježíšovo setkání s Petrem a s ostatními učedníky nezačíná výčitkami. Ježíš prostě řekne: „Pojďte jíst“. A ačkoliv teď učedníci ulovili velké množství ryb, nejsou to jejich ryby, ale je to Ježíš sám, kdo je zde pohostí tím, co připravil.

Lucie Enderlichová z Rádia 7, která se nad tímto textem v modlitebním průvodci zamýšlí, pojímá to Ježíšovo snídání s učedníky jako takový brunch, to je z anglického breakfast plus lunch, snídane a oběd dohromady, taková zkratka. A ten brunch vnímá jako takové místo, kde se člověk může zastavit, klidu se najíst, popovídat si, probrat věci do hloubky a nebo jenom tak poklábosit.

Představte se Ježíše jako toho, který učedníkům připravil brunch. Přitáhl je k sobě, pohostil je a vytvořil společenství, v němž se jim vydává on sám. Ježíš a jeho učedníci jsou prostě spolu. Ale ještě trochu jinak, než byl Petr z učedníky na rybách. Z kříšených uprostřed nich dává vzniknout něčemu novému. Takovému tvůrčímu společenství s Bohem kolem jídla, které je, věřím tomu, i dnes tak důležité. Když jsme na setkání farářů diskutovali právě o společenství, poznamenal jeden z mladších kolegů, že se u nich dost změnila podoba biblických hodin. Dále si povídají na Bibli, ale většinou se již nesetkávají na faře, ale spíše po rodinách a pokaždé se tak děje kolem společné večeře. A mně se to velmi líbilo, protože mi to připomnělo právě Ježíše, který stoloval s druhými a byl přítom uprostřed nich. V jejich každodenních radostech i starostech, v jejich velkých otázkách. A tak, se ještě zamysleme nad tím, jak to máme vlastně my. My se věnujeme dostatek času takovým obyčejným setkáním s lidmi, zastavením se, příležitostí k naslouchání i ke sdílení vlastního života.

Nezůstaňme jen u těch lidských setkání, jak i když jsou tak moc důležitá, ale zamysleme se i nad tím, bychom naposledy zažili blízké setkání s Pánem Bohem. Případně, co bychom mohli udělat proto, aby k němu došlo.“

Na společných modlitbách jsme děkovali za požehnání udílená naším Pánem, i prosili. Především za situaci ve světě, za všechny trpící, všechny, kdo jsou uprostřed válek či pronásledování. Za naši zemi, naše město, všechny politické vůdce, naše církve i rodiny. Přesně podle Ježíšova přání – v jednotě, vzájemné lásce a svornosti jsme sklonili hlavy a společně vysílali modlitby vzhůru k nebi. Naše lidské hradby, které jsme si mezi sebe postavili a díky kterým se kdysi jednotná Kristova církev rozdělila, ustoupily před láskou k Pánu.

Součástí oznámení byla informace Bohdana Mikuška o začínajícím festivalu přátelství Chaverut, který se v našem městě bude konat v průběhu února a března již ve 22.ročníku. Opět je pro nás připravena řada velmi hodnotných akcí, které se letos nebudou konat v prostorách Kulturního zařízení, ale v jednotlivých modlitebnách a kostelech církví našeho města. A to vidíme jako velmi dobré, protože akcí se účastní také řada nevěřících lidí.

Tak jako všechna alianční setkání, i toto končilo u bohatě prostřeného stolu. Přesně v duchu kázání jsme si společně povídali, sdíleli se a užívali si setkání. Shromáždění v naší modlitebně má již řadu let jedno specifikum, které jinde není, a to je následné „jamování“, tedy společné chválení Pána písní při kytarách a banju. Je pravda, že se mnozí účastníci na tyto neformální chvíle velmi těší. Takže světla v našem sboru zhasínají vždy až hodně pozdě večer. Díky Pánu za krásné chvíle, krásná mezicírkevní přátelství a touhu po jednotě ve víře v jednoho Pána a Spasitele.

Třetí setkání věřících sourozenců našeho města proběhlo v úterý 27.ledna. Krásný kongresový sál, který Apoštolská církev, nazývaná též Církev pro region, využívá jako modlitebnu, nás přivítal písněmi chválicí skupinky a příjemnou atmosférou. Úvodní slovo pronesl pastor AC Tomáš Galda. Za vedení hudebníků jsme se mohli zklidnit a připravit na přijetí Božího slova, kterým nám posloužil farář ŘKC Jan Berka. Je v našem městě nový, stejně jako jeho kolega z Evangelické církve, ale už teď je jasné, že do naší rodinky Valašských Božích dětí skvěle zapadne. Ke své promluvě si vybral téma „Petře, miluješ mne?“ a text Jan 21, 15.-22., který popisuje setkání Petra se zmrtvýchvstalým Ježíšem. Přepis kázání:

„Začnu takovým krátkým příběhem, možná svědectvím, z jednoho okamžiku mé služby, už tady v této farnosti ve Valašském Meziříčí. Jednoho dne na faře zazvonil zvonek a já jsem otevřel a byla tam přede dveřmi mladá dívka, asi kolem 20 let. Ptala se, jestli je tam kněz, jestli by mohla si s někým promluvit. Tak jsem říkal, že může, posadili jsme se a viděl jsem, že je nejistá. A zeptal jsem se, s čím přichází. Řekla, že vlastně ani neví, ale že by si chtěla promluvit. A tak jsem se zeptal, o čem. A ona mlčela.

Tak jsem pochopil, že to není jedna z těch obvyklých návštěv, kdy někdo žádá svatbu, křest nebo třeba nějakou pomoc finanční. A tak jsem se jí zeptal, jak žije, co prožívá. Ona mi krátce pověděla svůj příběh. Příběh o tom, jak žije sama, má za sebou náročné chvíle ve stavu, ve kterém byla velmi zraněna. Jak má sice

práci a umí se o sebe postarat, ale jak také prožila těžké chvíle opuštění, zranění. Jak se několikrát pokusila o sebevraždu, skončila na psychiatrii u psychologů, bere prášky, chodí na terapie. Já jsem celou dobu, když mi ten příběh povídala přemýšlel, proč vlastně přišla. Myslel jsem nejprve, že jí poradím, ať jede za odborníkem, který by jí mohl nějakým způsobem pomoci. Ale to mi řekla, že už dávno chodí. A že všechno dodržuje tak, jak ji lékaři a ostatní říkají. A když dokončila svůj příběh, tak tam jenom seděla a čekala, co řeknu. A já jsem přemýšlel, co říct. A v té chvíli, když jsem se modlilo, přišel mi na mysl právě ten příběh, který jsme před malou chvílí slyšeli z Janova Evangelia, o tom, jak se Ježíš ptá Petra. „Petře, miluješ mě?“ Nevěděl jsem v té chvíli, co to znamená, co s tím mám dělat. Ale přišlo mi, že ta dívka nepřišla proto, abych jí radil, jak má žít. Přišla, protože cítí, že i přes všechnu pomoc, které se jí dostává, tak v jejím srdci něco chybí. Nabídl jsem jí, jestli bych se mohl za ní aspoň krátce pomodlit. Ona říkala, že není věřící, že do kostel nechodila ani nebyla vychovávána ve víře, ani v křesťanském prostředí. Ale že klidně, jestli chci, tak můžu. Tak jsem se modlil. A modlil jsem se za to, aby Bůh se jí dal poznat. Nevěděl jsem, co všechno potřebuje. Ale viděl jsem, že při té chvíli modlitby se v jejím srdci něco změnilo. A o tom něčem bych chtěl krátce teď promluvit.

Každý z nás jsme stvoření v Boží lásce. A jsme povoláni už od našeho stvoření k tomu, abychom byli Božími syny a Božími dcerami. A my to opakujeme častokrát, možná i v jiných církvích, nejen v katolické, že jsme boží děti. A co to prakticky znamená? To není jenom věc, která je naše osobní, že říkáme, že něco jsme, že něco znamenáme. Ale ono to má důsledky také pro svět, ve kterém žijeme. Pokud jsme Boží synové a Boží dcery, tak do tohoto světa přinášíme Boha nějakým způsobem. Petr, Ondřej, Jakub, Jana a další se setkali s Ježíšem a on je povolal, aby ho následovali. A v jisté chvíli jejich společného života a společné služby je Ježíš povolal, vyvolil a ustanovil za apoštoly. A řekl jim, aby šli všude tam, kde on chtěl přijít. Aby přinášeli jeho slovo, modlil se za ně, aby byli naplněni jeho duchem, aby konali stejné zázraky, jaké dělal on.

A my si můžeme říct - ten úkol, nebo to poslání těch dvanácti mužů a nejenom těch dvanácti, ale i dalších 70, a potom vlastně každého z nás, je velkolepý. Bůh nejenom že nás stvořil v lásce, ale také nás povolává k velkým věcem. A myslím, že tento svět, a když to zúžíme jen na toto město, ve kterém žijeme, potřebuje takovéto Kristovi apoštoly. A vnímám, že v dnešní době máme jakousi krizi osobností, nejenom z křesťanského prostředí, ale i ze

světského. Krizi těch, kteří by přinášeli hodnoty a krizi těch, kteří by také přinášeli Boha do tohoto světa. Ježíš povolává apoštoly, povolává každého z nás. A to naše povolání je u každého trochu jiné. Někteří jsou povolání, aby hlásali na ulicích, někdo je povoláný k tomu, aby o Kristu svědčil svým životem, službou, láskou, pomocí, různými způsoby. A možná jsme mnozí už často přemýšleli nad tím, jaké je to moje povolání, k čemu Bůh si volá mě. A potom přichází moment, kdy se snažíme něco dělat ve svém životě, snažíme se podle toho našeho povolání žít a přijde krize. U Petra ta krize přišla. Byl povoláný, aby byl první mezi apoštoly, byl povoláný, aby vedl, ale on zapřel.

Známe ten příběh, kdy před Ježíšovým soudem Petr ho zapírá, že ho nezná. A ten příběh je i o nás. I my ve svém povolání zakoušíme krizi. To, že nějakým způsobem se snažíme být těmi lidmi, které nás Bůh stvořil, být Božími syny, Božími dcerami, plnit to povolání, které nám Bůh dává, být tomuto světu světlem a solí. A najednou zakusíme tu vlastní slabost. Zakusíme to, že něco jsme nezvládli. A možná v té chvíli se ten svět, který je kolem nás, nám začne smát. „To jsou ti křesťané. To jsou ti, kteří se tak zbožně modlí, a pak zradí, a pak žijí jinak.“

A nás to může zahanbovat. A je to dobře, když vnímáme, že to není správně. I Petr byl zahanben. Třikrát zapřel Krista, kterého tak miloval. A my víme, že ta situace, ve kterého byl, nebyla snadná, že byl pod tlakem, nevěděl možná, co se děje a co má dělat. A možná i my takto ve svém životě prožíváme, že mnoho z těch věcí, kdy v něčem padneme, tak je věcí, kdy jsme pod tlakem, kdy něco nezvládneme. A prožíváme jakési vnitřní zklamání. Možná sami ze sebe. A do této chvíle přichází událost, o které jsme četli v Evangelii před chvílí, kdy se Petr a ostatní setkávají se vzkříšeným Ježíšem.

Klíčový okamžik. K Petrovi přichází Ježíš a ptá se ho: „Petře, miluješ mě?“ Petr, který byl stvořený jako Boží dítě, který byl povoláný jako Ježíšův apoštol, ustanovený ke službě, ale také Petr, který zradil. Ježíš k němu znovu přichází s otázkou: „Petře, miluješ mě?“ Petr, tak jako třikrát zapřel, tak teď třikrát vyznává: „Ano pane, ty víš, že tě miluji.“

Tento okamžik je okamžikem smíření. Ježíš Petrovi určitě odpustil už okamžiku, kdy ho zapřel. Víme, že jeho láska je dokonalá, ale toto je okamžik smíření. Okamžik, kdy to, co bylo nevyřčeno mezi Petrem a Ježíšem, najednou je vyřčeno nahlas. To, co mezi nimi bylo v pozadí, tak teďka vyšlo na světlo. Ježíš jasně ukazuje, že se nezměnilo nic z toho, co s Petrem zamýšlel. A ten úkol, který mu kdysi dal, tak mu dává znovu. A ukazuje mu, že to, co potřebuje, aby byl

dobrym apoštolem, nejsou speciální schopnosti, není to žádné speciální vzdělání, ale je to láska. Křesťanský teolog Augustin kdysi řekl: „Miluj a dělej, co chceš.“ Láska je to, co vede Ježíše k tomu, že Petra pověřuje.

Petrova láska, to je to, co stačí, aby se ti dva usmířili, a Petrovo poslání mohlo pokračovat. A tak můžeme přemýšlet, co to znamená pro nás. Vidím mnoho lidí, kteří ve svém životě někam došli a najednou se zastavili. Že jsme prožili nějakou krizi, možná selhání ve vztazích, že to bylo dobré a najednou ne. A možná kvůli nám, možná kvůli druhým. A najednou jsme se zastavili a stojíme na místě.

A tím se chci vrátit zpátky k té dívce ze začátku. Ona žila svůj život a najednou se všechno zhroutilo. A od té doby už to

byla jenom vina, nějaká vlastní slabost, pocity, že za nic nestojí a že její život je k ničemu. My možná nejsme tak v takových hloubkách nějaké naší temnoty, možná v menších. Ale v té chvíli, kdy se setkáváme se vzkříšeným Ježíšem, kdy vstupuje do našeho života, tak v té chvíli se věci promění. A když jsem se za dívku modlil, tak ona prožila to, že v jejím srdci se objevilo jakýsi pramínek světla. Ona nedokázala říct, že to je Bůh, který se jí dotýká nebo Duch Svatý, který se vylévá. Ty pojmy ona vůbec nezná, neví ani kdo je Pan Ježíš. Ale zakusila najednou po mnoha měsících, jak mi řekla, že něco je jinak. Něco se zlomilo. Nepotřebovala k tomu vyznávat svoje hříchy anebo dělat kdo ví co. Stačilo přijít s otevřenou náručí, s otevřenou rukou a požádat. Možná ani nevěděla o co žádat. A tak jí Bůh přijal opět a dal jí zakusit, že o ní ví a že mu na ní záleží. Petr co udělal pro to, aby mu Pane Ježíš odpustil? Vůbec nic, jenom „byl“. A Ježíš sám přichází jako první. A nejenom, že mu odpouští, ale znovu ho postaví do té

stejné služby, kterou pro něho měl určenou už od počátku. Co asi udělá Ježíš, když se s ním setkáme? S naším životem? Co udělá s našimi vztahy? S naším manželstvím, s mým kněžstvím? Co udělá s povoláním, do kterého jsme vstoupili? Možná kdysi s nadšením a s radostí, a s velkou touhou a zápalem a dobrým srdcem. Možná už to vychladlo. Možná už to polevilo. Možná už přišly komplikace, zápasy a zklamání. Naše nebo druhých. A co myslíte, že udělá Ježíš, když ho do této věci pozveme? Zeptá se nás, jak to zvládáš? Přejde na kontrolu, na inspekci? Asi ne. Přejde a zeptá se jednu věc: „Miluješ mě?“ A pokud odpovím ano, tak věřím, že Ježíš obnoví to povolání, do kterého nás postavil, každého z nás. A tak ti znovu řekne.

Jdi a žij se svou rodinou. Žij, pečuj o své děti. Žij se svou ženou, se svým mužem. Jdi a hlásej Evangelium. Jdi a skláněj se k nemocným. Jdi a ved' mladé. Vylučuj děti, v lásce. Jdi a věrně nes starosti toho, kdo je vedle tebe a jeho kříže. A my potřebujeme toto setkání s Ježíšem.

Bez něj ta naše služba je jenom naše. A časem nějakým způsobem se stane příliš těžkou. Petr mohl klidně působit a dělat věci, které mu Ježíš řekl. Ale pokud by nezakusil toto setkání se vzkříšeným a naplnění Duchem Svatým, které potom přišlo, tak víme, že jeho služba by byla možná plná strachu, možná by ani nevyšel a možná by jenom tak v nějakém zavřeném prostoru někomu zavzpomínal, jaké to s Ježíšem bylo. Ale tehdy, když Ježíš ho obnovil skrze toto vyznání, a když ho naplnil Duch Svatý, tak víme, že Petr vyšel a už nikdy nezradil, už nikdy nezapřel, a nesl Kristovo Evangelium tam, kde se mu o tom nikdy nezdálo. Tak bych vás chtěl všechny pozvat k tomu, abychom kdykoliv zakoušíme jakoukoliv krizi v našich povoláních, v tom, co děláme v naší službě, v našich stazích, tak si vzpomněli na tento příběh o tom, jak Ježíš obnovuje Petra.“

Protože alianční setkání jsou především o společných modlitbách, sklonili jsme se i tentokrát v pokoře před Pánem. Modlili jsme se za kazatele, starší, diákonky, vedení církví a další církevní pracovníky. Také za jejich rodiny, nové členy sborů a jejich ochotu ke službě, za službu žen v církvích a všeobecné kněžství jako žitou hodnotu církve.

Setkání jsou obvykle zakončena drobným pohoštěním spojeným se sdílením všech přítomných, s přátelskými setkáními, předáváním zkušeností a navazování nových mezicírkevních kontaktů. Těšíme se na poslední z letošních aliančních bohoslužeb, která se bude konat v únoru v Římskokatolickém kostele a kázání bude mít náš milý kazatel Hynek Dona.

Iva Chárová

Oživá tradice betlémů - fejeton

Ani konec loňského roku mě nepřekvapil, ani nepotěšil sněhovou peřinou, jakou vidíme na obrázcích Josefa Lady. Za to se po sametové revoluci objevilo něco, co se rozrůstá, co nikdo ani ve snech nepředpokládal. Po celé České republice ve všech městech, obcích, jako houby po dešti rozkvétají betlémy.

Už nám vševědoucí totalitní normalizátoři netvrdí, že Bůh, tři králové, jsou nesmysly, bludy, tak akorát dobré pro nevzdělané babky a hloupé primitivy. Je jen otázkou času, kdy takové oblbování lidí skončí, zanikne. Na věčné časy a nikdy jinak.

Města se vzájemně předhánějí, jako by byla vypsána neoficiální soutěž, kdo bude mít na náměstí krásnější betlémy. Tři králové, pro někoho mudrci, jsou zhotovování, vyřezávání ze dřeva v životních velikosti. Po sametové revoluci snaží amatérští tvůrci kolem svaté rodiny s Ježíškem umísťovali komické nesmysly, jako prasátka, slepice, husy atd.

Dnes vidíme hlavně na Valašsku baču s píšťalou uprostřed oveček, v chlěvě nesmí chybět kravička, oslík. Ti movitější přidají velblouda, palmy jsou nahrazeny jehličnany. Valaši betlémy nekolorovaly, nechávala se přírodní barva dřeva.

Takový je i nový betlém z roku 2025, umístěný na kašnu Žerotínského zámku. Stal se magnetem pro občany města. Už jenom to, že se zde jednotlivci, skupinky, rodiny chodí fotit, selfíčkovat něco znamená. Něco napovídá. Je svoboda slova, proto můžeme slyšet různé názory, myšlenky. Lidi se otevírou, říkají, co cítí, co mají na srdci, medituji nebo jen mlčí. Někteří se přijdou podívat na betlém ze zvědavosti. Jiný si třikrát zazvoní na zvoneček - dokud se neztratí, a zašeptá tajné přání. Někdo se zastaví, tiše se modlí a děkuje za narození malého Ježíška. Ač nejchudobnější z chudobných, svým životem ovlivňuje dějiny celého světa všech lidí až do dnešních dnů. Jiný se nechal inspirovat ke koupi nejčtenější knihy všech knih - Bible. Tam to všechno je. Za komunistů zakázaná.

Vánoce jsou svátky štědrosti. Některý dar může pomoci změnit někomu život. My si děláme malou radost a hážeme mince do kolébky Ježíškovi. Starší manželé si myslí: „... existují věci mezi nebem a zemí“. A protože se známe, chtěl jsem jim říct, podle mě je to Duch svatý, který působí na každého z nás, na naše podvědomí, od večera do rána, od rána do večera, 24 hodin denně. Na

ženy, muže i děti, na mladé i staré, na bohaté i chudé, na bílé, žluté i černé, na silné i slabé, na štíhlé i tlusté atd. Každý může být spasen. Někdo se domnívá, že je ve vesmíru síla, která všechno řídí. Netuší, že je to Bůh. Přitom má každý z nás zdarma telefonní

linku do nebe. Máme obrovskou výhodu a šanci kdykoliv zavolat. Bůh nemá problém zvednout sluchátko kdykoliv, třeba i o půlnoci. Udělá si na každého z nás čas. Ochotně, trpělivě vyslechne naše prosby, problémy, bolístky, krize, mnohdy malichernosti, nesmysly, hlouposti. Nikdy nepoloží sluchátko první.

Někomu se rozsvítí v srdci plamínek víry a naděje, když na sváteční stůl pokládá papírový, keramický nebo dřevěný betlém. Je po babičce a dlouho byl ukryt v krabici na půdě. Slavnostní atmosféru doplňuje a podtrhuje česká mše Vánoční „Hej mistře“ od Jakuba Jana Ryby. Nemůže nikde chybět. Kdo by ji neznal? Každý rok přijíždějí do Prahy na hlavní nádraží hudebníci z celé republiky. Každý se může zařadit, přidat k orchestru a zahrát tento hudební skvost.

Někdy se mi pletou jména tří králů – Kašpar, Melichar, Baltazar. Pomůcka zní - iniciály slov, na co nesmí důchodce zapomenout: klíče, mobil, brýle.

Tak to byl Babylon názorů, drtivá většina vyzněla optimisticky, nadšeně, skvěle svátky. Nic není dokonalé. Stará struktura udělala za vším rudou kaňku, protože stojí pevně a neochvějně na pozicích marxismu-leninismu. Vánoce jsou ideologická diverze, vymývání mozků.

Nenechme se rozhodit, nic není dokonalé. Pro nás jsou Vánoce časem setkávání, světla, zvonečků, svíček a vzájemné radosti.

Češi jsou všeobecně považováni za zarputilé ateisty, za nejateističtější národ v Evropě. Ještě tomu věříte?

Jindřich Oleš

Distillations

Napsal Nathan Davis Pitchford, přeložil Ján Petrovič

110 - PRO MÉ SOUROZENCE

*Cassie byla první, velká a výjimečná
sestra,
vždy připravena chránit a vést,
střídavě podněcovač a obránce;
jak svět potřeboval
její moudrost a neporazitelné
vedení a lásku!
Vždycky ji budu obdivovat.*

*Torrey byl bratr.
Ukázalo se, že být mladší,
neznamená být menší;
Jak moc jsem lepší
díky jeho neustálému napomínání!
Požehnal světu
přes těžce vydobyté triumfy rodiny a
kariéry.*

*Heidi přišla jako další a již při porodu
přijala
tíhu nespravedlnosti s obrovskou
grácií,
která naplňuje mého ducha úžasem!
Její silou je měkkost srdce,
které přemáhá tvrdost světa
a nechá rašit květy z tvrdé udusané
hlíny.*

*Sarah byla poslední, nečekaná
radost
v pozdějších letech;
Ponuré podzimní dny
nemají šanci proti jejím letním
paprskům!
Viděl jsem ji zvítězit v bolesti života.
Viděl jsem ji zářit vděčností
na straně vítězů.*

*Emmy je sestra mého věku,
která přišla, když jsme byli mladí
ale nesla stejnou tíhu;
pravý přítel a důvěrník,
sdílela těžké chvíle mého
problematického dospívání,
nikdy se nevzdala, i když byla cesta
těžká.
Byla plodná v tolika ohledech!*

*Dobří sourozenci jsou nedocenitelné
drahokamy.
Zastavím se a obdivuji své
nekonečné požehnání.
Jak bohatý jsem to muž!*

Písničky s příběhem

Isaac Watts (1674 – 1748)

26-Náš Bůh má v nebi sídlo,

27-Náš Stvořitel,

28- Veliká sláva září nám,

292-Můj Bože, Otče na nebi,

326-V tu noc, kdy Pán a
Spasitel

Isaac Watts, všeobecně uznávaný jako bezkonkurenční otec anglické hymnologie, napsal více než tisíc hymnů a žalmů. Kromě toho, že byl plodným básníkem, byl také učencem s širokou reputací. Současník Samuela Johnsona, Cottona Mathera, Isaaca Newtona, George Whitefielda, Johna Locka, Daniela Defoea a Jonathana Edwardse, byl nástupcem velkého Johna Owena v kapli Mark Lane, hned za rohem od Tower Hill a věže All Hallows. Vydal více než dvacet teologických pojednání, eseje o psychologii, astronomii a filozofii, tři svazky kázání, první dětský zpěvník, sedm průkopnických děl o pedagogické pedagogice a pojednání o logice, které sloužilo jako standardní univerzitní učebnice v Oxfordu, Cambridge a Harvardu po generace.

To, že ho citoval Charles Dickens v *Davidu Copperfieldovi*, Herman Melville v *Moby Dickovi*, Lewis Carroll v *Alenčině dobrodružství v říši divů*, Charles Haddon Spurgeon v *Davidově pokladnici* a řada dalších autorů klasické literatury napříč širokou škálou žánrů, svědčí o tom, jak rozsáhlý, hluboký a široký je jeho trvalý odkaz.

Narodil se v puritánské rodině v roce 1674, (puritáni byli velice ovlivněni spisy a učením Jana Kalvína. Proto u této křesťanské skupiny můžeme pozorovat odpor ke katolické ikonografii a velký důraz na porozumění Bibli a na kázání) kdy prudké pronásledování disidentů a nekonformistů uvrhlo věřící rodiny do bída a dřiny. Jeho otec byl vážený učitel a jáhen, který strávil roky daleko od rodiny ve vězení a exilu. Víra rodiny však navzdory mnoha nepřízním osudu nikdy neopadla. Otcova neochvějná láska, zbožnost a odvaha mladého Izáka inspirovaly k celoživotní hluboké oddanosti Bohu.

Watts byl zázračné dítě: latinsky se začal učit ve čtyřech letech, v devíti řecky a ve třinácti hebrejsky. Když Southampton, jeho rodné město, přijal vlnu

hugenotských uprchlíků, rozhodl se, že do svého již tak ohromného jazykového arzenálu potřebuje přidat francouzštinu. Právě jeho mistrovská znalost jazyka mu umožnila začít s improvizovanými básnickými a hymnickými skladbami už jako malé dítě.

Několik významných obchodníků ze Southamptonu si uvědomilo jeho intelektuální nadání a nabídlo mu štědré stipendium do Oxfordu nebo Cambridge. Protože by to však vyžadovalo přestup na anglikánskou víru, Watts, ačkoli byl hluboce vděčný, nabídku odložil a raději se rozhodl zůstat věrný své puritánské výchově. Rozhodl se pokračovat ve studiu na Akademii reverenda Thomase Roweho, nezávislého pastora. Po dokončení studia v roce 1696 Watts šel ve šlépějích svého otce a stal se učitelem dětí bohaté puritánské rodiny ve městě. Zároveň působil v kapli Mark Lane, kde byl brzy požádán, aby pravidelně sloužil na kazatelně. V roce 1702 ho sbor povolal, aby se na plný úvazek ujal pastoračních povinností. Bylo mu pouhých 28 let, ale již si získával pověst brilantního hlasatele evangelijní pravdy.

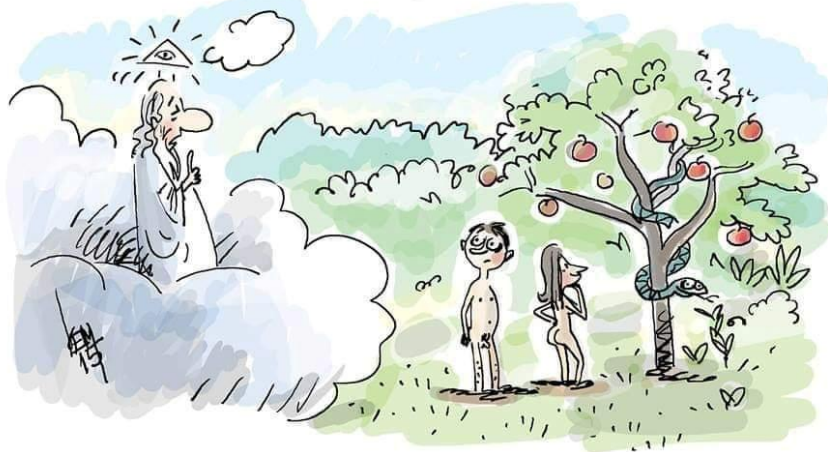
V roce 1712 přijal pozvání navštívit sira Thomase Abneyho v jeho rezidenci Abney Park a na naléhavou žádost sira Thomase si ji zvolil za svůj domov po zbytek svého života. Byla to rezidence velmi příznivá pro jeho zdraví a pro pokračování v jeho literární práci. Neopustil duchovní povinnosti, kázal tak často, jak mu to jeho chatrné zdraví dovolilo. Jeho pravidelným zvykem bylo složit pro každé kázání, které kázal, nový hymnus. V důsledku toho jsou jeho sebraná díla pokladnicí bohatého biblického poučení, pronikavé teologické analýzy a uplatňování evangelia.

Přestože většinu svého života bojoval se špatným zdravím, neúnavně pracoval na psaní, výuce, komponování a kázání. Watts zemřel 25. listopadu 1748 a byl pohřben na Bunhill Fields. V Southamptonu, jeho rodišti, mu byla vztyčena monumentální socha a na jeho památku je také pomník v jižním sboru Westminsterského opatství.

„Každou sobotu,“ napsal Montgomery v roce 1825, „v každé oblasti země, kde se mluví jeho rodným jazykem, tisíce a desetitisíce hlasů posílají Bohu modlitby a chvály v melodiích, které pro ně připravil před stoletím; ano, každý den ,i když je mrtev, přesto mluví‘ ústy potomků v těchto posvátných písních, z nichž některé možná nepřestanou zpívat vykoupení na své cestě do Sionu, dokud bude přetrvávat jazyk Británie.“

Zdroj internet

Křesťanský vtip – Ameňák

Varuji vás, základním předpokladem štěstí je nedostatek informací...

